

Ljudevit Vrečić, Plitvička jezera (olje)

Nisem vprašal, kam, kar čudno se je vzelo vame, da nikamor drugam kakor k učitelju. Potrdili so mi. Šel sem in našel Anico bolno za smrt. Strašno usmiljenje me je obšlo, ko sem jo zagledal v blazinah, sahnočo v slabostih in z zmedenimi očmi. Pa prav v tej strašni oslabeledoti je bila tako čudno lepa, kakor je še nisem poznal. Ko me je zagledala, so se ji nekako oči ubistrile. Nekak nasmeh ji je hotel zaigrati ob ustnah. Izpovedal sem jo, obhajal in mazilil s svetim oljem. Trpela je vdano, molila tiho in šla za slednjo mojo kretnjo. »

»Po svetem opraviu sem ostal kot prijatelj pri njeni postelji in jo po človeško tolažil in jemal slovo. Tedaj je zgenila svojo roko in poiskala moje. Tiho, da sem se ji moral nad ustnice nasloniti, je prosila: 'Prosim, prosim, prosim...' Samo to in sem izpraševal, česa želi, in jo tolažil, meneč, da se ji blede. A ona le eno, da prosi in prosi in prosi. Potem pa, ko mi je bridkost dokipela do vrha in sem se zdajci dvignil, da pokličem ljudi, je rekla vsakdanje trpko kakor dekla v kuhinji, sitno: 'Tak, tiste vode bi pila, ki

ste si roke v njej umili pri maši!' 'Jutri, otrok, dobiš!' sem dejal in me je dolgo topo gledala, kakor da ni umela. 'Jutri, Anica, že ob štirih,' sem ponovil in jo skoraj jokaje pomiloval, da so ta čas pač gotovo vodo že odlili. Vendar sem poslal cerkovnika, naj gre gledat, če morda mašna posoda še ni pospravljena. Vrnil se je in sporočil, da je mašni strežnik kakor po navadi vrgel tiste kaplje kar po tlaku za oltar. Topo je poslušala bolnica. Zdeti se mi je hotelo, da se nekako kuja, tako kakor otroci, ki si jim igračo obljubil pa je prinesel nisi; le neskončno bolj bridko, užaljeno. Prišel je učitelj in sedel poleg usihajoče. Zdeti se mi je hotelo, da ga žena niti vidi ne. Izpraševal je, ali ji je hudo. Ni odgovarjala. Naj ne umre, naj mu odpusti. Ni se zgenila. Le zdajpazdaj se je rahlo spačila. Begotno jo je streslo, obhajala slabost. Pa si je zopet opomogla in bila strašno malomarna, brezbrizna za vse, truplo brez duše, čuti, ki nočejo nič več videti, nič več slišati... »

»Zdajci je nekam oživela, me pogledala in rekla s precej močnim glasom, naj učitelj